

Saludant a Mrs Bottle

Per Jordi Seguí

Aquell diumenge 22 d'abril feia fred. En tenia molt, de fred, tremolava esperant l'autobús i en baixar a La Cibeles mirant cap a Colón també tenia por. Tantes setmanes entrenant i en tres hores tot s'acabaria. Podia sortir de l'infern i anar cap a la llum o bé romandre a les tenebres menjant-me el cap. Els maleïts segons serien els jutges.

Des de l'any noranta-u que no havia vist La Cibeles, només per televisió. Hi vaig ser fent treballs forçats per la pàtria, afortunadament les coses poc importants les oblidem. Cal dir que la vista de l'avinguda encara buida de gent era imponent. Pensar que tot per era per a nosaltres, llogada per uns quants euros durant unes hores, em va fer eriçar els pèls. Tot això també forma part de l'entrenament pensava, “avui és el final, gaudeix-lo tant com puguis i pateix-lo, també”.

Vaig anar cap al calaix de sortida que teníem assignat, era el primer. Allí trobaria al Fedor que havia anat a deixar la bossa al guarda-roba. Jo portava un plàstic que em conservava, poc o molt, la calor corporal. A primera línia, tocant la cinta estàvem. Encara faltava més de mitja hora però si ens movíem perdríem la posició i és molt estressant haver d'esquivar la gent als primers quilòmetres. Estant al principi també veuríem tot el muntatge i la parafernàlia que caracteritza als de la capital.

Els paracaigudistes de l'exèrcit van fer cinc aterratges en paracaigudes al bell mig de la plaça de Colón. Al cap d'uns minuts van anunciar que l'alcalde donaria el tret de sortida. Va venir a saludar-nos i em va xocar la mà tot comentant: “Oye, ¿hay pocas chicas por aquí?” Jo vaig contestar: “Es que estan escondidas”, i va continuar ella i el seu seguici saludant mentre les televisions de la capital i els periodistes ens feien centenars de fotos.

Davant nostre s'hi van situar tots els atletes d'elit, els que feien el campionat de Madrid i set atletes que havien participat en totes les trenta-cinc edicions d'aquesta maratón. No cal dir que eren una mica granadets però estaven més eufòrics i contents que els kenians que teníem més endavant.

Una abraçada al Fedor “que tinguis molta sort”, “tu, també”. Tret de sortida i a córrer. Una lluita contra el rellotge i contra les emocions. “No et disparis, no et disparis! Mantén-te fidel al rellotge, no et disparis, i no miris enrere!” Va costar mantenir-se i no mirar enrere per no veure el globus de 3h. Ja de bon principi vaig perdre al meu company, era impossible seguir-lo, és tenaç, dur, fortíssim mentalment i sap patir molt. És d'un altre nivell, no es pot comparar. En totes les maratons que ha corregut ha baixat de les tres hores. “No et disparis, i no miris enrere!”, ressonava pel meu cervell.

Al primer avituallament, em va venir pixera perquè a la sortida no vaig poder apurar fins el darrer moment, clar si volíem sortir de la primera línia... “Si paro perdré temps, si

no paro hi pensaré tota l'estona i no em podré concentrar, però perdré temps, però em menjaré el cap, però quant perdré? Però val la pena?" Fora peròs! A un carrer mig peatonal abans del quilòmetre 10 vaig decidir parar. A la dreta hi feia solet i estava ple de gent, així que vaig anar a l'esquerra. Allí recolzat a l'arbre que era un "madroño" jo semblava l'ós de l'escut. Els vianants passaven pel costat, "concentra't!", uns 30 segons perduts, tot plegat. En reincorporar-me vaig mirar la gent i els vaig somriure fent senyal de disculpa amb les mans. Van esclatar a aplaudir i a cridar. Ara feia una mica de baixada. "Corre, Jordi, corre!", pensava ens els crits que feien la meva dona i els nens quan em van veure a la mitja maratón de Jesús, a l'altra banda de la carretera cridant enmig d'un aiguaneu d'un diumenge de desembre.

Vam passar per carrers on havia caminat perdent el temps i passant hores, amb altres companys. Ara estava buscant aquells segons perduts. La capital havia canviat, la trobava més neta i endreçada però hi feia el mateix fred.

Els quilòmetres anaven caient inexorablement i el temps també: "Segueix el ritme!, pots córrer més ràpid però no ho facis!, segueix el ritme" ressonava tota l'estona. Els gels energètics que portava lligats amb esparadrap als avantbraços s'anaven consumint com les diferents etapes d'un coet. Per estar concentrat me'n recordava de tots els corredors que m'han donat consells i dels qui he après a córrer, de tots, dels que hi són i dels que no hi són, mentre les sabatilles menjaven asfalt els donava gràcies un a un.

Feia vent. A mi em costa molt suar, tenia fred, i por, molta por. Al Palacio Real dos-cents metres de llambordes et feien perdre l'equilibri. S'acostava la temuda Casa de Campo, els temps fluïxaven. Em va venir al cap el discurs de Churchill quan Anglaterra va estar a punt de ser envaïda, l'any 1940: "Lluitarem fins al final, al mar i als oceans, sent poderosos a la terra i a l'aire, defenent la nostra illa costi el que costi, a les platges, als camps d'aterratge, als carrers, als turons, però mai, mai ens rendirem. No tinc res més per oferir-vos que sang, suor i llàgrimes".

"No et rendeixis, et comença a fer mal tot però és normal, és el cansament, no et ressentis de cap lesió, afortunadament, no és res més que l'oxidació dels carbohidrats, la molècula d'ATP que transfereix l'energia, els aminoàcids, els catalitzadors, els productes residuals,... Estàs preparat per a suportar-ho, ja saps què és, no t'ha de venir de nou. Després ja estarà, ja no caldrà patir més, ja podràs deixar-ho!"

A la sortida de la Casa de Campo hi ha 500 metres de pujada terrible, la gent es parava, algun ja havia caigut. No sé si era al quilòmetre 31 o el 32, pensava que encara hi era a temps d'arribar. "Els maleïts segons que són per tot arreu. S'han d'aconseguir!. Respira!, la clau es la respiració. Només pensaments positius, només pensaments positius, i no miris enrere!"

A dalt de tot un noi ens va dir que "Ahora un kilómetro de bajada". Sí, sí que era baixada però no un quilòmetre. A córrer amb les cames entumides, encara ets a temps!. Sempre m'ha fet gràcia quan algun il·luminat et vol animar dient, "Venga que sólo son ocho ¡ya lo tenéis!". Sí, sí, però quins vuit i, què és el que tinc, mal de cap! Vuit

quilòmetres per a sortir del pou o quedar-s'hi. Va!, has de trobar més segons! Però ara tot es pujada. Corre, Jordi, corre!.

A quilòmetre 38 vaig recuperar al Fedor, que havia perdut a la sortida. Quan estava a costat seu li vaig dir: “Anem, va, tots dos”, em va dir “tira i no paris”. El vaig passar, em vaig girar i li vaig tornar a dir: “Va, anem”. “Tira!” va cridar, la gent que havia vist la jugada va començar a cridar igual que la pujada al Tourmalet dels ciclistes. Em vaig destarotar, va ser un moment de dubte i palpitations. “Concentra't que això s'acaba!”

I la pujada es va acabar a l'entrada al parc del Buen Retiro. Estava emocionat però gairebé no podia plorar perquè no em quedava aigua al cos. La darrera vegada que em va passar això va ser quan es va morir la meua iaia, però allò era trist, avui no, no tocava. Aixecant els braços al cel enmig dels aplaudiments i gemegant un crit. Pot ser sí que tenen raó amb allò de “De Madrid al cielo”. En entrar em vaig agenollar, van venir els del Samur i l'encarregat de l'arribada. Mentre somicava vaig sentir que els deia: “Tranquilos, està llorando”, quan em vaig aixecar em va agafar per les espatlles i mirant-me fixament em va dir: “Has corrido más que los del Barça ayer”, vam esclatar els dos a riure i ens vam acomiadar.

Missió aconclerta, 2 h 56 m 54 s amb sang als peus, suor al cos i llàgrimes als ulls.